

Wanhopig

Het spel is begonnen, het is  
wachten tot wanneer ik achter  
jou sta.



# Susanne Unlandt

Auteur: Susanne Unlandt

Coverdesign: Susanne Unlandt

ISBN: 9789403687100

## 1 Milou

Ik loop het sportveld af richting de bomen waar mijn fiets geparkeerd staat.

Ik kijk omhoog en zucht. Een fikse regenbui kan ik wel hebben, maar ik hoor het nu ook rommelen in de verte. Onweer, ik haat het. Ik versnel mijn pas richting mijn fiets.

Plotseling blijf ik staan, en luister. Ik hoor gekerm vanuit de bosjes.

Ik loop richting de bosjes en blijf stokstijf staan voor ik beseft wat ik zie. Omg, Stacy!' Roep ik. Ik kniel naast haar neer en zie heel veel bloed, maar ze is gelukkig bij bewustzijn.

Naast haar ligt een grote steen waar ook bloed aan kleeft. Ik ril en pak snel mijn mobiel.

Ambulance, politie of brandweer? Zeg het maar?' Klinkt het aan de andere kant van de lijn.

Ambulance snel! Mijn teamgenoot is bij het hockeyveld neer geslagen.' Is ze bij bewustzijn?'

Ja, maar ze heeft veel bloed verloren!' roep ik wanhopig. Oké blijf rustig. Er is een ambulance onderweg.'

Binnen de kortste keren is de politie en Ambulance er. De ambulancebroeders buigen zich over stacy. Ze halen zo snel mogelijk een brancard uit de wagen zie ik.

Mogen we je wat vragen stellen?' vraagt een agent aan me. Ja tuurlijk.' Stotter ik.

Jij hebt haar gevonden heb ik begrepen. Was je alleen of heb je nog iemand gezien?'

Ik ehh.. ik was alleen, ik dacht ook dat ik de laatste was.' Ik blijf stotteren.

Wat is de reden dat je als laatste vertrok?'

Jeetje al die vragen. Ik bijt op mijn lip. Mijn vriendje belde om te zeggen dat het uit was.' En ik doe mijn best om niet in huilen uit te barsten. Ik had me daarom even terug getrokken en toen ik naar m'n fiets liep vond ik stacy.' Zeg ik half huilend.

De agent kijkt me vol medelijden aan. Heb je het nummer van je ouders?'

Ik noem het nummer op. En de agent loopt een stukje van mij vandaan.

Als hij terug komt kijkt hij me aan. Laat je fiets maar staan, je moeder wilt dat wij je thuis brengen.' Ik knik. Het onweer breekt nu echt los en verder op slaat het in.

Ik schrik. Laten we maar snel gaan.' Zegt de agent.

Ik knik en loop snel met ze mee richting de politieauto.

## **2 Dader**

Toen ik sirenes hoorde ben ik snel de bosjes in gesprongen.

Drijfnat wacht ik tot de kust veilig is en probeer zo snel mogelijk weg te komen. Wat niet makkelijk is met zoveel bos en weiland gebied. Vlak voor de openbare weg trek ik mijn muts omhoog en vervang het met een pet.

Het was niet moeilijk om stacy te overmeesteren. Met een steen tegen haar achterhoofd lag ze zo op de grond. Ze heeft me niet eens gezien. Ik grinnik.

Ik kom thuis en loop zo snel mogelijk naar mijn kamer. Op mijn bureau pak ik mijn notitieboek. Ik sla hem open en kijk in het vrolijke gezicht van stacy. Ik pak een stift en zet een kruis door haar foto. Ik blader verder en bekijk meerdere foto's van de meisjes van het hockeyteam. Jullie komen allemaal stuk voor stuk aan de beurt.' Mompel ik zachtjes. Mijn wraak zal zoet zijn. Jullie denken dat jullie heel wat zijn, Maar jullie zijn niks meer dan een hoopje stront.' Ik klap het boek dicht en berg het op.

Na een warme douche loop ik naar mijn kledingkast en trek en een joggingpak uit.

Snel kleed ik me aan en duik mijn bed in en besluit te netflixen.

Volgende week zal de 2<sup>e</sup> aan de beurt zijn. Net zolang tot ik ze allemaal gehad heb.

Geen speler zal ik overslaan. Dan hadden ze maar niet zo verwaand moeten zijn.

Met een duivels lachje zet ik een horrorfilm op. Misschien leer ik hier nog wat van maar halverwege de film zakken mijn ogen al dicht en val ik een diepe slaap.

S'ochtends bekijk ik gelijk de nieuwsberichten. Het valt me tegen dat ze zo weinig over stacy vermelden.

*'Gewond meisje bij de hockeyclub gevonden. Ze is in kritieke toestand naar het ziekenhuis overgebracht. De politie onderzoekt de zaak'*

Teleurgesteld sluit ik het bericht. Ik had gehoopt dat er meer informatie was en dat ze mijn aanval niet had overleefd. De volgende keer doe ik het beter.' beloof ik mezelf. Ik pak mijn notitieboekje en blader door de foto's. Ook voor mij is het een verrassing wie ik kan pakken.

Net een spel.' Grinnik ik. Zo voelt het ook bedenk ik me. Verstoppertje maar dan anders.